วรรณคดีมรดก

นำเสนอเมื่อ : 3 ม.ค. 2551

วรรณคดีมรดก โดย นางสิทธา พินิจภูวดล

ชาติไทยมีความเจริญรุ่งเรืองมาแต่โบราณนับได้ประมาณกว่า ๗๐๐ ปี จึงมีหนังสือวรรณคดีจำนวนมากที่เป็นมรดกตกทอดจากบรรพบุรุษมาจนถึงคนไทยในปัจจุบัน คนไทยทุกสมัยเห็นความสำคัญของวรรณคดีไทย จึงช่วยกันรักษาวรรณคดีไว้ด้วยความหวงแหน เพื่อให้เป็นวรรณคดีประจำชาติ มีความยั่งยืน และอยู่คู่แผ่นดินไทยตลอดไป

วรรณคดีมรดก เป็นคำที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดขึ้น เพื่อให้เป็นรายวิชาท ๐๓๓ ตามหลักสูตรภาษาไทย พ.ศ. ๒๕๒๔ หมายถึง *"วรรณคดีที่ได้รับการยกย่องกันมาหลายชั่วอายุคนในด้านวรรณศิลป์กับในด้านที่แสดงค่านิยมและความเชื่อในสมัยของบรรพบุรุษ สงเสริมให้เปรียบเทียบชีวิตมนุษย์ในสมัยของบรรพบุรุษกับชีวิตในปัจจุบัน"*

ก่อนที่จะกล่าวถึง**วรรณคดีมรดก**เรื่องต่างๆ ต้องกล่าวถึงความหมายของ **วรรณกรรม** และ**วรรณคดี** เพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้อย่างชัดเจน ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ ดังนี้

คำว่า "วรรณกรรม" มีความหมายสองประการคือ ประการแรกหมายถึง งานหนังสือ ประการที่สองหมายถึง งานนิพนธ์ที่ทำขึ้นทุกชนิด ไม่ว่าแสดงออกมาโดยวิธีหรือในรูปอย่างใด เช่น หนังสือ จุลสาร สิ่งเขียน สิ่งพิมพ์ ปาฐกถาเทศนา คำปราศรัย สุนทรพจน์ สิ่งบันทึกเสียง ภาพ

คำว่า " วรรณคดี" หมายถึง หนังสือที่ได้รับการยกย่องว่าแต่งดี

ในที่นี้จะไม่นำความหมายเชิงวิชาการวรรณคดีสากลมาใช้ เพราะมีความเหลื่อมล้ำกับความหมายตามพจนานุกรรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ส่วนคุณสมบัติของวรรณคดีนั้น ทั้งไทยและสากลจะมีคุณสมบัติเหมือนกัน สรุปได้ดังนี้

๑. มีเนื้อหาและรูปแบบที่เหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นนิทาน นิยาย บทละคร นวนิยาย ฯลฯ

๒. มีศิลปะการใช้ภาษาอย่างประณีต

๓. แสดงความนึกคิดที่เฉียบแหลมของผู้แต่ง สอดแทรกประสบการณ์ชีวิต และให้ความรู้ในเรื่องสามัญของคนที่ได้รับการศึกษา

๔. แสดงพัฒนาการทางอารมณ์ของผู้แต่งอย่างสูง ทั้งด้านความรัก ความทุกข์ ความสุข ความผิดหวัง ฯลฯ

๕. มีคุณค่าทางประวัติวรรณคดี แสดงให้เห็นการแปรเปลี่ยนตามกาลสมัยของการแต่งวรรณกรรม

๖. มีคุณค่าทางประวัติภาษา แสดงให้เห็นการแปรเปลี่ยนตามกาลสมัยของภาษาและการใช้ภาษา

หนังสือใดที่มีคุณสมบัติ ๖ ประการดังกล่าวจะได้รับยกย่องจากผู้ที่ศึกษาและสนใจในศิลปะทางวรรณคดีว่า สมควร*รักษาไว้เป็นมรดกวัฒนธรรมของชาติ*

วรรณคดีไทยที่ได้รับการยกย่องอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ในปัจจุบัน ล้วนมีคุณค่าทางด้านวรรณศิลป์และด้านสังคม ที่แสดงให้เห็นค่านิยมและ ความเชื่อของคนไทย ส่วนการแต่งวรรณกรรมก็ได้มีวิวัฒนาการมาอย่างต่อเนื่องทั้งด้านร้อยกรองและร้อยแก้ว ผู้แต่งวรรณกรรมร้อยกรองเรียกว่ากวี ส่วนผู้แต่งวรรณกรรมร้อยแก้วมักจะเรียกว่า

ผู้ประพันธ์ หรือจะเรียกตามประเภทของวรรณกรรมก็ได้ เช่น ผู้แต่งวรรณกรรมประเภทบทละครจะเรียกว่า ผู้แต่งบทละคร ผู้แต่งนวนิยายหรือเรื่องสั้นเรียกว่า ผู้แต่งนวนิยาย